

Terug naar de basis

“Nee” leren zeggen wordt mijn grootste uitdaging’

Op 1 oktober 2016 vertrekt Herman Beens na bijna dertig jaar bij VBC Notarissen in Amersfoort. Hij begint een eigen kantoor. Kleinschalig, met veel persoonlijk contact.

TEKST Henriette van Wermeskerken | BEELD Truus van Gog

‘**H**ard werken heb ik altijd gedaan. Ik begin om kwart over zeven ’s ochtends. Dan ben ik het eerste uur alleen op kantoor, dat vind ik plezierig. Ik werk door tot half acht ’s avonds. Dan ga ik naar huis en dineer met mijn vrouw. Na het eten ga ik nog een uur of twee aan de slag. Op zaterdag werk ik tot één uur ’s middags. Ja, ik maak veel uren en dat doe ik graag. Van huis uit ben ik trouwens niet anders gewend. Mijn vader was ook notaris en maakte lange dagen. Mijn vrouw vindt het doodnormaal dat ik zo hard werk. Ook zij is het van huis uit zo gewend. Moe word ik er niet van. Nu scheelt het natuurlijk dat ik weinig slaap nodig heb. Als ik lang slaap, is het vijf uur. Lunchen doe ik nooit, ontbijten ook niet, dat scheelt ook tijd. Ik woon vlak bij kantoor, dus reistijd is er niet. Al met al levert mij dat zo’n vier extra uren per dag op.’

FAMILIEBEDRIJF

‘In 1988 ben ik hier bij VBC begonnen en sinds 1992 ben ik notaris. Dit is een prachtig kantoor, waar nu zo’n tachtig, negentig mensen werken. Ik heb hier altijd met veel plezier gewerkt en dat doe ik nog steeds. Maar ik wil het de laatste tien jaar van mijn werkende leven anders gaan doen. Minder druk, minder drukte. Ik zou op dit kantoor ook minder kunnen gaan werken, maar ik ken mijzelf: daar komt niets van terecht. Daar ben ik de man niet naar. Ik ga hier in de buurt een kantoor huren waar niet meer dan acht mensen kunnen werken. Zo houd ik mijzelf in bedwang om groter te worden. Ik begin met een kandidaat, een notarieel medewerker en een secretaresse. Aan een klein team heb ik genoeg. “Nee” leren zeggen wordt mijn grootste uitdaging.

Ik wil terug naar de basis, naar hoe ik ooit ben begonnen. Ik zie mijn toekomst als familienotaris: de notaris van de drie generaties binnen een familiebedrijf. Voor de oudste generatie gaat het om vragen als: hoe stel je zeker dat je de opbrengst van het bedrijf daadwerkelijk krijgt, en hoe draag je het vermogen over? De generatie die het bedrijf heeft overgenomen, heeft advies nodig over de optimale structuur van de organisatie en voor de generatie die eraan komt, gaat het om zaken als: hoe groei je in het bedrijf, en hoe worden je belangen zo goed mogelijk vertegenwoordigd? Een drie-generatie-praktijk.’

PERSOONLIJK ADVIES

Mijn klanten, veel beursgenoteerde bouwbedrijven, blijven bij VBC. Bij mijn collega’s zijn zij in goede handen. Grootschalige projecten ga ik niet meer doen. Ik wil mij op het persoonlijke advies en op kleinere zaken richten. Stel dat de directeur van een groot bedrijf eens wil praten over zijn familierechtelijke situatie of over zijn persoonlijke estate planning, dan is hij bij mij aan het juiste adres. Ook zie ik mijzelf kleine zelfstandigen bijstaan met advies over bijvoorbeeld de structuur van hun bedrijf. Maar heeft de slager om de hoek vijftig vestigingen, dan doe ik het niet meer. Lange onderhandelingen, *due diligence*, de agenda daarvoor schoonvegen, dat past niet bij mijn nieuwe praktijk. Zo’n ondernemer is bij VBC op de goede plek. De afspraak is dat ik op VBC kan terugvallen op terreinen die niet meer tot mijn aandachtsgebieden horen. Ik laat hier een kerngezond kantoor achter, daar ben ik trots op. We blijven in alle collegialiteit samenwerken.’

PLEZIER

‘Bij mijn beslissing om deze stap te zetten, speelt een rol dat ik sinds kort ouder ben dan mijn ouders zijn geworden. Ik ben nu 57 jaar. Mijn vader werd 56, mijn moeder 55, mijn broer maar 46. Zonder daar verder emotioneel over te doen, heb ik altijd gedacht: “Voordat ik 57 word, wil ik alles goed geregeld hebben voor mijn gezin.” Ik heb twee kinderen, die inmiddels beiden studeren. Je leeft eigenlijk op een merkwaardige manier naar die leeftijd van 57 jaar toe. Vroeger heb ik er wel aan gedacht voor die tijd te stoppen. Maar daar heb ik toch vanaf gezien. Ik heb te veel plezier in het vak om ermee op te houden. Wel ben ik mij gaan beraden op de vraag: wat vind ik nu echt het allerleukst om te doen? Zo ben ik uitgekomen op de drie-generatie-praktijk. Ik heb er veel zin in.’ ■